

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobkyně:

H. č., s. r. o.

sídlem V. n. 834/17, P.

zastoupené advokátem JUDr. Lubomírem Poláchem

sídlem Zámecké náměstí 42, Frýdek-Místek

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje

sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2016, č. j. KUOK 79686/2016, ve věci odstranění pevné překážky,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 5. 2016, č. j. SMOL/112639/2016/OS/PK/Vla, kterým bylo žalobkyni jako vlastníkově veřejně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. X v k. ú. Ř., obec O. a zároveň vlastníkově níže popsané pevné překážky, v souladu s ustanovením § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), nařízeno ve lhůtě 10 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí odstranit pevnou nepovolenou překážku, kterou tvoří automatická závora umístěná na vjezdu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci na pozemku parc. č. X v k. ú. Ř., obec O., před domem č. p. X na pozemku parc. č. st. X v k. ú. Ř., obec O., na ulici E. B. č. o. X a X (dále jen „pevná překážka“). Dále byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Žalobkyně požaduje zrušení napadeného rozhodnutí a zároveň zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně tvrdí, že v řízení nebylo prokázáno, že se na pozemku parc. č. X v k. ú. Ř. nacházela veřejná účelová komunikace, a proto umístění překážky na uvedeném pozemku nepodléhá povolená režimu dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích a je zcela v dispozici jeho vlastníka. Žalobkyně tedy považuje rozhodnutí za nezákonné a omezující práva vlastníka, když povinnost odstranit pevnou překážku lze uložit jen ze zákonných důvodů, které v daném případě neshledala.
3. Žalobkyně se ztotožňuje s názorem správních orgánů, že pro určení charakteru komunikace byla judikaturou dovozena čtyři kritéria, a to kritérium dopravní cesty patrné v terénu, zákonného účelu, uděleného souhlasu s veřejným užíváním a kritérium nezbytné komunikační potřeby. Žalobkyně zdůraznila, že o předmětné komunikaci, resp. o jejím charakteru nebylo vydáno silničním správním úřadem deklaratorní rozhodnutí, a proto musela být otázka určení jejího charakteru posouzena v řízení o nařízení odstranění pevné překážky, které bylo vedeno z moci úřední. Správní orgán posoudil naplnění třetího znaku veřejnosti účelové komunikace, kterým je souhlas vlastníka s veřejným užíváním, pouze na základě jediné skutečnosti, a rezignoval na povinnost zkoumat naplnění znaku nezbytné komunikační potřeby.
4. K naplnění třetího znaku veřejnosti účelové komunikace žalobkyně dále uvedla, že: nesouhlasí s tím, že pouhým podáním žádosti o povolení stavby komunikace u speciálního stavebního úřadu je navždy dán její souhlas s veřejným užíváním komunikace veřejnosti, jako množině blíže neurčitého okruhu osob, a tedy i naplnění třetího kritéria veřejnosti účelové komunikace tak, jak se to snaží dovodit správní orgán I. stupně i žalovaný. Žalobkyně nepopírá, že ve stavební dokumentaci byly použity pojmy jako veřejná příjezdová komunikace, či veřejné prostranství, a dále skutečnosti, že stavba příjezdové komunikace slouží pro dopravní obsluhu bytového komplexu, k příjezdu do domu č. X a ke vjezdu do podzemních garáží. Žalovaný však z těchto skutečností, které ve svém rozhodnutí zmiňuje, nedovozuje žádné právní závěry. Žalobkyně od počátku pojímala stavbu příjezdové komunikace jako stavbu jednoznačně účelově určenou k obsluze bytového domu č. X vlastníky bytových jednotek a osobami, které své užívací právo od nich odvozují, tedy pro omezený okruh uživatelů komunikace. Žalobkyně nepopírá, a koneckonců to dokazuje i stávající rozhodovací praxe, ať už soudní či správní, že v některých případech je otázka souhlasu s veřejným užíváním obtížně zjiřitelná či ověřitelná. Dle žalobkyně může nastat případ, zejména u cest, u kterých má být dovozována jejich veřejnost od souhlasů našich předků v minulosti, kdy správní orgán může postavit svá rozhodnutí na pouhých indiciích, které

mohou nasvědčovat souhlasu původních vlastníků komunikace. To však není případ příjezdové cesty nově vzniklé k jednomu domu, kde je souhlas vlastníka komunikace s veřejným užíváním v momentě počátku užívání komunikace s ohledem na současnost záměru snadno zjiitelný přímo, tedy nemusí být pouze dovozován, jak je tomu u historických komunikací. Žalobkyně se domnívá, že posouzení žalovaného, kdy vlastník příjezdové cesty téměř okamžitě po jejím dokončení, tedy od počátku, projevil vůli tuto užívat jako soukromou, je účelové a nemá žádnou oporu v současné právní úpravě ani judikatuře. Žalovaný nedostatečně vyhodnotil i existenci věcného břemene cesty a stezky, které bylo sice zřízeno až v roce 2015, nicméně navazovalo na dokončení stavby a bylo finálním krokem žalobkyně právně i fakticky regulovat provoz vozidel na jeho majetku. Věcné břemeno jako soukromoprávní titul vylučuje okruh osob oprávněných z věcného břemene z okruhu osob představujících tzv. veřejnost, tzn., že není zřejmé, ve vztahu k jaké veřejnosti by měla žalobkyně projevit souhlas s užíváním nemovitosti, která má dle dokumentace sloužit pouze pro jednu nemovitost. Se zřízením věcných břemen ve prospěch všech osob souvisí kromě toho také zánik nutné komunikační potřeby, jejíž existenci však žalobkyně v době vzniku věcného břemene popírá. Žalobkyně dále tvrdí, že ze závazného stanoviska Hasičského sboru Olomouckého kraje ze dne 8. 11. 2013 vyplývá, že žalobkyně v období listopadu 2011 zamýšlela regulovat provoz na vybudované účelově určené komunikaci a neumožnit tak její neomezené veřejné užívání, a tento důkaz byl tedy nesprávně vyhodnocen.

5. Ke čtvrtému znaku veřejnosti účelové komunikace žalobkyně uvádí, že: znak nutné komunikační potřeby je třeba zkoumat vždy, zvláště pak v případech, kdy vlastník popírá naplnění znaku souhlasu s veřejným užíváním. Zdůvodnění žalovaného odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 – 99, nemůže obstát, jelikož rozhodnutí jednoho senátu Nejvyššího správního soudu spíše vybočuje z jinak převažující rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu a žalobce odkazuje na další rozhodnutí, konkrétně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 – 66, ze dne 8. 9. 2011, č. j. 8 As 55/2011 – 141, ze dne 9. 1. 2013, č. j. 8 As 19/2012 – 42, ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015 – 14, ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 140/2012 – 22. V době sepsu žaloby nebylo rozhodnuto ve věci pod sp. zn. 5 As 140/2014, kdy tato věc byla postoupena k rozhodnutí rozšířenému senátu právě s ohledem na existenci rozporných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně považuje za vhodné vycházet z povahy veřejně přístupné účelové komunikace, která sama o sobě zakládá významný zásah do vlastnického práva, když opravňuje kohokoli, tedy veřejnost, užívat vlastnictví soukromé osoby. Dle žalobkyně by existence veřejně přístupných komunikací měla být uznávána pouze a jedině tam, kde dojde k naplnění odvozených kritérií tak, aby omezení vlastnického práva bylo proporcionální a tedy i v souladu s Listinou základních práv a svobod. Jestliže soudní praxe připustila omezení vlastnického práva vlastníka komunikace bez náhrady, avšak za předpokladu naplnění kritéria nezbytné komunikační potřeby, činila tak s úmyslem předejít zásahům tam, kde to není nezbytně nutné. Pokud by se totiž nezbytnost, a tedy i proporcionalita omezení vlastnického práva soukromé osoby bez náhrady ve prospěch veřejnosti neprokázala, neexistuje jediný legitimní důvod pro neodvolatelnost dovozeného souhlasu s veřejným užíváním uděleného mnohdy i dávno v minulosti. Pro nezkoumání znaku nutné

komunikační potřeby v daném případě nebyl žádný právně relevantní důvod a absence zhodnocení naplnění tohoto znaku a absence vyhodnocení všech námitek žalobce namítaných v průběhu správního řízení v této části by měla být rovněž důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobkyně uzavírá, že pokud by se správní orgány otázkou nutné komunikační potřeby zabývaly, musely by dojít k tomu, že tento znak nebyl naplněn, a proto ani nelze dovodit existenci veřejné účelové komunikace, jako nezbytné podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti odstranit pevnou překážku v podobě závory. Žalobkyně s odkazem na jí citovanou judikaturu považuje za nepochybné, že v daném případě není prokázána existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby, jako nezbytné proporcionality omezení – v případě žalobkyně omezení jejího vlastnického práva. Jiná alternativa přístupu (resp. příjezdu neboť přístup do bytového domu je zde naprosto nesporný) zde existuje a pro vlastníky parkovacích míst podél cesty na pozemku p. č. 849/90 je chůze a jízda zajištěna formou věcného břemene. To, co žalovaný uvedl na str. 12 a 13 považuje žalobkyně za nepochopení problematiky znaku nutné komunikační potřeby, když posuzování počtu a parametrů parkovacích stání dle stavebních předpisů sledujících zcela jiný účel se znakem nezbytné komunikační potřeby nesouvisí.

6. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K uvedené argumentaci žalovaný uvádí, že je totožná s námitkami uvedenými jak před správním orgánem I. stupně, tak následně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný tedy odkazuje na odůvodnění obou rozhodnutí a na svých závěrech tam vyslovených nadále setrvává a plně na ně odkazuje. Žalovaný je toho názoru, že správní orgány postupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, kdy námitky žalobkyně byly v řízení o odstranění nepovolené pevné překážky přezkoumatelným způsobem vyvráceny.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že společnost M. S. I. s. r. o. podala dne 2. 11. 2009 žádost o vydání stavebního povolení na stavbu: „Bytový komplex S. m. O. – Blok č. X - stavební řízení dopravních staveb – přístupová komunikace“. Dne 13. 8. 2010 bylo správním orgánem I. stupně, oddělením státní správy na úseku pozemních komunikací jako příslušným speciálním stavebním úřadem dle § 15 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 16 odst. 1 a § 40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích vydáno stavební povolení č. j. SMOI/OPK/79/4894/2009/Kr na stavbu účelové komunikace. Obsahem stavebního povolení je mj. i podmínka č. 3, že provedení stavby musí vyhovovat ustanovením vyhlášky č. 369/2001 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb ve znění vyhl. č. 492/2006 Sb., dále podmínka č. 13 osazení navrženého dopravního značení odsouhlaseného a schváleného Policií ČR min. 30 dní před termínem konání závěrečné kontrolní prohlídky stavby na žádost stavebníka stanovené Magistrátem města Olomouce, odborem stavebním, oddělením státní správy na úseku pozemních komunikací ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Součástí stavebního povolení je projektová dokumentace předmětné komunikace s vyznačením parkovacích míst pro osoby s omezenou možností pohybu, osy silnice s vyznačením připojení na stávající komunikaci, kótovací čáry. Správní orgán I. stupně vydal dne 16. 12. 2013

pod č. j. SMOI/OPK/79/5070/2013/Urb na základě žádosti žalobkyně rozhodnutí o udělení souhlasu se stanovením místní úpravy provozu na veřejně přístupných účelových komunikacích, ve kterém rozhodl o udělení souhlasu se stanovením místní úpravy provozu na veřejně přístupné účelové komunikaci – příjezdové komunikaci a parkovišti před bytovým domem a s tím souvisejícím užitím dopravních značek, signálů a zařízení. Dne 31. 10. 2013 vydal správní orgán I. stupně, odbor dopravy, oddělení oprav komunikací, souhlasné vyjádření ke změně stavby před dokončením, která spočívá v navýšení počtu parkovacích stání umístěných před severním štítem objektu na 15 stání. Dále je v tomto vyjádření uvedeno, že tato stání budou veřejně přístupná a budou společně s páteří komunikací a chodníky k ní přiléhajícími předána do vlastnictví statutárního města Olomouce. Příjezdová (obslužná) komunikace pro BD3 s úvratovým obratištěm tvaru T, přilehlá odstavná stání a přilehlé chodníky sloužící obyvatelům BD3 zůstanou včetně venkovního osvětlení ve vlastnictví investora. Dne 23. 12. 2013 byl vydán správním orgánem I. stupně kolaudační souhlas č. j. SMOI/OPK/79/4959/2013/Kr, ve kterém je uvedena veřejně přístupná účelová komunikace – příjezdová komunikace napojená na okružní křižovatku u obchodního centra, ukončená za napojením příjezdové komunikace k bytovému domu. Správní orgán I. stupně dne 3. 3. 2016 obdržel podnět obyvatelů bytů v domě X a X na ulici E. B. v O. k přezkoumání postupu žalobkyně ve věci prodeje a přehrazení parkovacích míst na ulici E. B. v O. Ve svém podnětu uvedli, že byli nepříjemně zaskočeni postupem žalobkyně, která s odstupem od kolaudace a prodeje bytových jednotek přehradila v listopadu 2015 prostor s parkovacími místy před domem a tyto parkovací místa poskytla k prodeji nájemníkům a dalším subjektům. Tímto došlo k přehrazení míst, která jsou vyhrazena handicapovaným spoluobčanům, a ztížení až znemožnění přístupu složkám integrovaného záchranného systému k jednotlivým vchodům domu. Dne 3. 3. 2016 byl správním orgánem I. stupně provedena v rámci státního dozoru kontrola veřejně přístupné účelové komunikace, nacházející se na pozemku p. č. X, v k. ú. Ř., obec O., ul. E. B., při níž bylo zjištěno, že v prostoru stavby v jejím koncovém úseku před domy o. č. 3 a 5 došlo bez povolení silničního stavebního úřadu k zásadní změně organizace dopravy zřízením automatické závory na vjezdu na tuto komunikaci, která je doplněna svislým značením, dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“, pod kterou jsou osazeny dvě dodatkové tabulky s textem „Mimo vyhrazená parkoviště, neplatí pro vozidla HZS“ a s textem „Nástupní plocha pro požární techniku“. Ani stanovení svislých dopravních značek nebylo příslušným správním orgánem vydáno. Součástí protokolu je fotodokumentace zachycující pozemek p. č. X, závoru, předmětné dopravní značení. Správní orgán I. stupně dne 29. 3. 2016 zahájil z moci úřední řízení o uložení povinnosti odstranit pevnou překážku z veřejně přístupné účelové komunikace dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Žalobce současně se svým vyjádřením ze dne 8. 4. 2016 k oznámení o zahájení řízení o odstranění pevné překážky předložil mj. souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Olomouckého kraje (dále jen „HZS“) k dokumentaci ke změně stavby před dokončením spočívajícím v osazení závory vydané dne 8. 11. 2013, s podmínkou, že bude v případě mimořádné události umožněn vjezd požární techniky do prostor venkovního parkoviště a k vjezdům do podzemních garáží, a dále jednostranné prohlášení vlastníka pozemku, žalobkyně, o zřízení věcného břemene – služebnosti stezky a cesty ve prospěch jejích nemovitých věcí (budov), kterou zatěžuje

pozemek p. č. 849/90. Správní orgán I. stupně vydal dne 31. 5. 2016 rozhodnutí č. j. SMOL/112639/2016/OS/PK/Vla, kterým nařídil ve lhůtě 10 dnů od právní moci rozhodnutí odstranění pevné překážky, kterou tvoří automatická závora umístěná na vjezdu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci na pozemku parc. č. X v k.ú. Ř., obec O. před domem č. p. X na pozemku parc. č. st. X, k. ú. Ř., obec O., na ulici E. B. o. č. X a X. Dne 27. 6. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání ze strany žalobkyně. Žalovaný odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 26. 8. 2016, č. j. KUOK 79686/2016 zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s. rozhodoval bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili.
9. Dotčenou komunikací, na níž byla závora umístěna a jejíž povaha je předmětem sporu mezi účastníky řízení, je účelová komunikace zřízená na základě stavebního povolení ze dne 13. 8. 2010, s kolaudačním souhlasem ze dne 23. 12. 2013, kdy se jedná o přístupovou komunikaci pro dopravní obsluhu bytového komplexu, která je napojena na okružní křižovatku.
10. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.
11. Podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích účelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.
12. Podle ustanovení § 19 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak.
13. Krajský soud na úvod konstatuje, že v souladu s judikaturou Ústavního soudu (nálezy ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, ze dne 15. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 2942/10, ze dne 21. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 3608/10 a ze dne 27. 11. 2011, sp. zn. I. ÚS 263/11) a s ohledem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 5 As

140/2014-76, je deklarování existence veřejně přístupné účelové komunikace, jejíž existence musela být v projednávaném případě v rámci řízení o odstranění překážky posouzena, možné výlučně při kumulativním splnění obou podmínek, tj. souhlasu vlastníka a nutné komunikační potřeby.

14. Přesto, že žalovaný byl názoru, že tomu tak není, neboť ve svém rozhodnutí uvedl, že při prokázání souhlasu vlastníka s obecným užíváním není třeba zkoumat znak nutné komunikační potřeby (str. 12 žalobou napadeného rozhodnutí), splnění obou těchto znaků v projednávaném případě ve svém rozhodnutí posoudil. Krajský soud se tak při posouzení zákonnosti jeho rozhodnutí zabýval tím, zda podmínka souhlasu vlastníka a podmínka komunikační potřeby byly v případě žalobkyně žalovaným posouzeny řádně.
15. K naplnění podmínky souhlasu vlastníka krajský soud konstatuje, že souhlasí se závěry správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného, že předmětná komunikace byla zřízována jako veřejně přístupná a tedy že byl žalobkyní dán souhlas s obecným užíváním předmětné účelové komunikace. V žádném správním řízení, které předcházelo kolaudaci, nenastala jediná skutečnost, z níž by vyplýval záměr žalobkyně jako vlastníka pozemku, na němž byla komunikace vybudována, a následně jako vlastníka této komunikace, že tuto komunikaci buduje jako účelovou komunikaci veřejně nepřístupnou ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Naopak ze všech podkladů, které jsou obsahem správního spisu, vyplývá, že komunikace byla žalobkyní budována jako účelová komunikace veřejně přístupná ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Tento závěr dle názoru krajského soudu vyplývá nejen z provedeného stavebního řízení, které bylo k návrhu žalobkyně vedeno speciálním stavebním úřadem ve smyslu ustanovení § 16 zákona o pozemních komunikacích, příslušným silničním správním úřadem, a ze skutečnosti, že tento úřad následně vydal stavební povolení a poté kolaudační souhlas s touto předmětnou komunikací jako účelovou komunikací veřejně přístupnou, ale rovněž z technické zprávy pro bytový komplex, v níž je uvedeno, že komunikace slouží k příjezdu k domu č. X, je zní umožněn vjezd do 1 pp a 2 pp podzemních garáží, součástí veřejného prostranství jsou i parkovací stání pro osoby se sníženou schopností orientace a pohybu, a z dokumentace skutečného provedení stavby, v níž je uvedeno kromě výše uvedeného, že v bodě G této dokumentace je řešen přístup a užívání veřejně přístupných komunikací a ploch osobami se sníženou schopností orientace a pohybu a že tato stavba jakožto veřejná pozemní komunikace podléhá vyhlášce č. 398/2009 Sb., o obecných požadavcích na bezbariérové užívání staveb. Těchto skutečností týkajících se stavební dokumentace a v ní obsažené charakteristiky předmětné komunikace jako veřejné si je žalobkyně vědoma, neboť je výslovně připouští v žalobě.
16. Krajský soud má za to, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, jaké závěry žalovaný z výše uvedených skutečností vyvodil, neboť ve svém rozhodnutí na str. 10 uvedl, že: *„Skutečnost, že odvolatel věděl, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci a jako takovou ji zamýšlel vybudovat, vyplývá již z provedeného stavebního řízení vedeného magistrátem města Olomouce. Toto vyplývá z následujících zjištění:“* a následuje výtah z jednotlivých podkladů stavebního řízení, z nichž tento závěr učinil. Dle krajského soudu se tak nejedná o stav, kdy z *pouhého* podání žádosti o povolení stavby komunikace u speciálního stavebního úřadu by správní orgány dovodily souhlas žalobkyně,

jak žalobkyně tvrdí v žalobě, neboť skutečností vedoucích k tomuto závěru správní orgány zjistily, jak výše uvedeno, mnoho, naopak žádná skutečnost nesvědčí pro tvrzení žalobkyně. Jak správně uvedl správní orgán I. stupně, regulace dopravy byla v technické zprávě předvídána jen u provozu na rampě, a stejně tak bylo vydáno rozhodnutí o udělení souhlasu se stanovením místní úpravy provozu na veřejně přístupných účelových komunikacích, správní orgán I. stupně dne 16. 12. 2013 rozhodl na základě žádosti žalobkyně o udělení souhlasu se stanovením místní úpravy provozu na veřejně přístupné účelové komunikaci, příjezdové komunikaci a parkoviště před bytovým domem H. č. a s tím souvisejícím užitím dopravních značek, signálů a zařízení. Jednalo se mj. o osazení dopravního značení B28 a E 13 s textem „Mimo vyhrazená parkoviště, nepatří pro vozidla HZS“ zhruba v místě dnešní závory. Jak zcela správně uvedly správní orgány, ani z tohoto dopravního značení nevyplývá, že by měla být na komunikaci osazena závora a i v tomto rozhodnutí se objevuje pojem veřejně přístupná účelová komunikace, a pokud by se nejednalo o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, nežádala by žalobkyně o souhlas se stanovením místní úpravy provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, což jí bylo stanoveno jako podmínka provádění stavby ve stavebním povolení předmětné komunikace. Jak je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 5, i v samotné dokumentaci pro územní řízení z května 2008 na str. 23 v textové části v oddíle 3 „Základní údaje o provozu“ v jeho části b) „Předpokládané kapacity provozu“ lze nalézt relevantní údaje o charakteru pozemní komunikace jako veřejně přístupné, neboť je zde uvedeno, že areál bude průjezdný, komunikace bude napojena na dva kruhové objezdy obslužné komunikace. Skutečnost, že by žalobkyně uvažovala o umístění závory na předmětné komunikaci v době jejího budování, nevyplývá ani z přiložené projektové dokumentace, kde je sice na hraně zakreslena tenká červená čára, ale tato se nijak neliší od jiných tenkých červených čar, kterými je znázorněna osa komunikace a její hranice na dotčených pozemcích, rozhraní jednotlivých stání a kótovací čáry. Nadto je mezi účastníky nesporné, že závora nebyla osazena ani v době závěrečné kontrolní prohlídky (prosinec 2013), když, jak vyplývá z podnětu obyvatel domu z března 2016, závora byla na předmětnou komunikaci umístěna až v listopadu 2015, tedy více než dva roky po kolaudaci. Z žádného podkladu, který je obsahem správního spisu, tak nevyplývá opak, tedy že by žalobkyně stavbu budovala jako účelovou komunikaci veřejně nepřístupnou.

17. Pokud žalobkyně poukazuje na své jednostranné prohlášení o zřízení věcného břemene – služebnosti stezky a cesty sepsané dne 3. 9. 2015 na předmětném pozemku, je zřejmé, že tímto prohlášením zřídila věcné břemeno téměř dva roky po kolaudaci stavby předmětné komunikace, nelze tak hovořit o bezprostřední návaznosti na stavbu komunikace, k jejíž kolaudaci došlo v prosinci 2013, a nelze tak souhlasit s tvrzením žalobkyně, že v momentě počátku užívání komunikace projevila vůli užívat ji jako soukromou. Naopak toto její prohlášení časově zcela bezprostředně (při zohlednění nutnosti zápisu věcného břemene do katastru nemovitostí) předchází umístění závory, k němuž došlo dle podnětu obyvatel v listopadu 2015.
18. Pokud žalobkyně poukazuje na závazné stanovisko HZS ze dne 8. 11. 2013, které HZS vydal na její žádost ke změně předmětné stavby před dokončením spočívající v osazení

závory na začátku komunikace, je otázkou, proč žalobkyně o tuto změnu stavby před dokončením nikdy nepožádala, v žádosti o změnu stavby před dokončením č. 3, kterou předložila a která se týkala regulace dopravy u vjezdu do garáží, se o žádné takové zamýšlené změně rovněž spočívající v regulaci dopravy nezmínila, a předmětné stanovisko HZS nepředložila správnímu orgánu ani nikdy poté, resp. předložila jej až v souvislosti s řízením o odstranění závory. Žalobkyně po celou dobu výstavby vůči správnímu orgánu uvažovala komunikaci bez závory, v žádném z podkladů pro stavební úřad se nepodává, byť jen náznakem, že by žalobkyně zamýšlela provoz jakkoli na předmětném místě, kde byla následně závora osazena, regulovat, naopak sama požádala o schválení návrhu značek na jejich osazení rovněž ve smyslu komunikace veřejně přístupné (viz výše). Argumentuje-li nyní v žalobě tak, že jejím úmyslem bylo vždy pouze soukromé užívání komunikace, pak tuto vůli žádným způsobem neprojevila, s ohledem na uvedené předmětné závazné stanovisko HZS za takový projev nelze považovat, a naopak projevy její vůle svědčí pro správnost závěru správních orgánů o zřízení cesty jako veřejně přístupné.

19. Krajský soud uzavírá, že předmětná komunikace byla na žádost žalobkyně a tedy s jejím souhlasem povolena a následně zkolaudována příslušným speciálním stavebním úřadem jako veřejně přístupná účelová komunikace. Pro posouzení splnění podmínky souhlasu vlastníka je rozhodný tento výchozí stav a i pokud si následně žalobkyně svůj záměr věnovat komunikaci k obecnému užívání rozmyslela, na což má právo, nemůže to na uvedeném jejím prvotním postoji a původní povaze předmětné komunikace ničeho změnit. Krajský soud tak konstatuje, že tento znak veřejnosti účelové komunikace byl v posuzovaném případě splněn.
20. K naplnění podmínky nutné komunikační potřeby krajský soud konstatuje, že se rovněž ztotožňuje se závěrem žalovaného, který se tímto znakem, přes svůj výše uvedený názor, zabýval na str. 12 a 13 svého rozhodnutí a který dospěl k závěru, že osazením závory není naplněna podmínka nutné komunikační potřeby, neboť předmětná komunikace slouží nejen k příjezdu přímo k domu č. X, ale taktéž je zní umožněn vjezd do 1 pp a 2 pp podzemních garáží. Žalovaný ve svém rozhodnutí dále uvedl, že v technické zprávě pro bytový komplex je uvedeno, že stavba slouží pro dopravní obsluhu navrženého bytového komplexu, byla povolena jako příjezdová pro dům č. X, takže bylo záměrem, aby se vlastníci či nájemníci bytových jednotek dostali vozidly přímo až k domu, a takto byla stavba i povolena. Dále správně uvedl, že ustanovení § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb. týkající se vzdálenosti komunikace 50 m od domu se týká jen stavby rodinných domů nebo staveb pro rodinnou rekreaci a na příjezd k bytovému domu se nevztahuje, neboť se na něj vztahuje ustanovení § 20 odst. 3 této vyhlášky, v němž se stanoví, že pozemek se vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním, umožňoval využití pro navrhovaný účel a byl dopravně napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci. Tyto závěry právě a jen splňuje ta cesta, kterou žalobkyně zatarasila závorou.
21. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje, když nelze přisvědčit názoru žalobkyně, že komunikační potřeba je pro majitele parkovacích míst v případě tohoto domu splněna zřízením věcného břemene a že existuje jiná alternativa příjezdu k bytovému domu, neboť žádná taková varianta nebyla z projektové dokumentace soudem zjištěna a ani

žalobkyně ji v žalobě konkrétně netvrdí. Z hlediska racionálních nároků na dopravní obslužnost bytového domu, tedy běžnému dopravování osob (včetně osob s pohybovými omezeními, dětí), rozměrných věcí, běžných větších nákupů se nelze spokojit s ukončením veřejně přístupné komunikace v místě závoru, navíc s omezenou možností zastavit automobil přímo před závorou, a následným pokračováním pěšky ke vchodovým dveřím.

22. Pokud žalovaný dále argumentoval parkovacími místy pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace a normami, které požadavky na tato parkovací místa upravují, a která se nyní nacházejí za závorou, je zřejmé, že tímto toliko dokresluje situaci v místě, neboť uvedl, že to, že se tato místa nacházejí za závorou, je v přímém rozporu s normou, vyhláškou i vydaným povolením.
23. Krajský soud tak dospěl k závěru, že v případě posuzované komunikace jsou naplněny všechny znaky pro deklarování existence veřejně přístupné účelové komunikace a správní orgán I. stupně a následně žalovaný nepochybil, pokud rozhodl o nařízení odstranění nepovolené pevné překážky, kterou je automatická závoru, neboť byla umístěna na vjezdu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci a bylo jí tak bez povolení zamezeno v užívání předmětné komunikace ve smyslu ustanovení § 19 zákona o pozemních komunikacích.
24. Pokud chce žalobkyně provoz na této komunikaci omezit, je nezbytné o úpravu nebo omezení přístupu na tuto komunikaci požádat ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
25. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení

k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. února 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu